

Húsvét ünnepe utáni 5. vasárnap (Rogate)

„Amikor imádkoztok, ne legyetek olyanok, mint a képmutatók, akik szeretnek a zsinagógákban és az utcasarkokon megállva imádkozni, hogy lássák őket az emberek.”

(Máté evangéliuma 6,5)

A húsvét ünnepét követő ötödik vasárnap ősegyházi elnevezése *Rogate!* Imádkozzatok! Ez a vasárnap az imádság ünnepévé lett az egyházban és arra szeretne tanítani minket, hogy imádkozó emberré és közösségé formálódjunk. Természetesen ez a biztatás nem korlátozódik egyetlen vasárnapra vagy istentiszteletre, hanem imádkozó lelkületre szeretne hívni bennünket.

Ugyanakkor az imádság nem egy téma, amiről beszélni kell, hanem drága lehetőség a lélek lélegzetvételére. Mert az imádság a szív kérdése. Nem teológiai tudás és nem intelligencia kérdése, hanem kizárólag a szív ügye. Az imádságban megszólal az Istenhez tartozás biztos tudata. Vagyis az imádkozás mindig egy bizonyosságtétel és hitvallás arról, hogy az életemnek nem én vagyok az Ura. Vallomás arról, hogy nem vagyok egyedül és nem a sors szeszéjeinek vagyok a kiszolgáltatottja, hanem van Istenem, aki a magáénak tud, kinek *szeretetétől sem élet sem halál, sem jelenvalók sem eljövendők nem szakíthatnak el.* Micsoda felbecsülhetetlen értéke van ennek a kötődésnek az életünk lelki egészségére vonatkozóan is. Az emberi élet a kapcsolatok terén sok csalódással van megterhelve. *”Kit anya szült, az mind csalódik végül”* – írja József Attila a *”Kései sirató”* című versében. Mert nincs az az emberi kapcsolat, amely vagy ezért vagy azért véget ne érne. Emberi kötődéseink előbb-utóbb elszakadnak, milyen felemelő arra gondolni és abba kapaszkodni, hogy az Örökkévaló így szólít meg: *”Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!”* Ez egy olyan kötődés, melynek hitünk és reményünk szerint soha nem lesz vége. Az imádság ennek a kötődésnek a kifejeződése.

Jézus arra bátorít, hogy Atyánknak szólítsuk Istent, vagyis egy olyan bensőséges kapcsolat megélésére, amelyben olyannak vagyunk elfogadva, amilyenek és akik vagyunk. Az Atyának nincs előszobája és nincs recepciója, nem kell bejelentkezni és időpontot foglalnom,

hanem szabad bátran hinnem, hogy neki gondja van rám és ami történik velem, az nem ellenemre, hanem értem történik.

Akit szeretünk, azzal kívánjuk az együttlétet. Ha szeretjük Istent akkor a vele való kapcsolatunkat is jellemeznie kell ennek az érzésnek. Akik pedig Istent szeretik, azoknak minden a javukra válik. Hogyan élhetnénk meg ennek valóságát, ha hiányzik életünkben az Istennel való személyes kapcsolat. Csak ebben a személyesen megélt kapcsolatban nyerhetünk reménységét és békességet. A vallás külsődleges jegyei önmagukban nem nyújtanak vigaszt.

Az imádság átkondicionál, vagyis átalakítja az irányultságomat. A fogyasztói társadalomban, ahol szinte minden arról szól, hogy vedd meg, birtokold, ne maradj le a legújabb termékről és éld át a hiányát, ha még nem birtoklod, - az imádság egyfajta létformává válik. Vajon imádságainkban mennyire van jelen a hála, az elégedettség és az elégedetlenség. Ki-ki nézze meg, hogyan is van ez jelen az életében. Az elégedetlen ember jellemzője, hogy arról beszél, hogy mikor lenne jó. Mi kellene ahhoz, hogy neki jó legyen. Ekkor meg akkor lenne jó, ez meg az kellene ahhoz, hogy neki jó legyen és ha az nincs, akkor elégedetlen. De valóban szükség van rá? Valóban megoldaná az élet elakadt kérdéseit, ha meglenne? Az elégedetlen ember önmaga körül negatív impulzusokat és indulatokat generál, mindig van ellenségképe és békétlen a lelke. Az elégedetlenség hálátlanságot mutat, ami az Istentől való idegenszívűség ismérve. Szavai között mindig ott az ellenvetés és a "de" szócska. Az elégedett ember pedig arról beszél, hogy neki miért jó és hálát ad mindazért az Örökkévalónak.

A legtöbb ember a materiális változásoktól várja az élete megoldását, boldogabbá válását. Ezzel kapcsolatban érdekes dokumentumfilmet láthattunk a TV-ben, mely olyan embereket mutatott be, akik szerencsejáték révén jelentős nyereséményhez jutottak. Megdöbbenő volt látni, hogy a legtöbben néhány év után rosszabb anyagi helyzetbe kerültek, mint a nyereséményhez jutás előtt. Miért? Mert a személyiségük és az abból fakadó orientációjuk nem változott meg. Az anyagiak föléjük nőttek és nem ők birtokolták azt, hanem az birtokolta őket. Mire vagy kire irányul a figyelmem? Az imádság Isten felé irányulttá tesz. Megosztok valamit Istennel. Ennek egyfajta lélektani gyógyító hatása is van, hiszen letesszük azt, ami nyomaszt, kínozt és fogva tart.

A Szentírás szavai sok helyütt biztatnak bennünket arra, hogy az imádkozásunk egyszerű szavakkal, bőbeszédűség és terjengősség nélküli legyen. Igénkben pedig Jézus arról beszél, hogy az ne legyen képmutató és magamutogató. Az imádság egy csendes bensőséges alkalom az Örökkévalóval, ami nem a külvilágnak szól. Sajnos mai világunkra jellemző ez az öncélú magamutogató. Sokszor láthatjuk, még egyházi körökben is például az adakozás kapcsán, hogy az adakozó ember vagy adományozó szervezet a külvilág felé megjelenteti, kipoztolja, hogy milyen nagyszerű dolgot tett. Ettől kezdve a történet már nem az adományról és nem a megsegítettéről szól, hanem az adományozóról. Látjátok milyen nagyszerű vagyok, látja ország-világ, hogy mit tettem?

Jézus éppen ezt a fajta magatartást ostorozza abban a szakaszban, melyből igénk is való ekképpen: „*Vigyázzatok: kegyességeket ne az emberek előtt gyakoroljátok, csak azért, hogy*

lássák azt... Amikor tehát adományt adsz, ne kiirtöltess magad előtt, ahogyan a képmutatók teszik... Amikor adományt adsz, ne tudja a bal kezed, mit tesz a jobb,” (Máté 6,1-3) Ehhez kapcsolódik, hogy az imádkozás sem lehet az emberek előtti kegyesség önmutogatásának eszköze. Az imádság a Teremtővel való bensőséges találkozás lehetősége, melyben a feltétlen bizalom fejeződik ki.

Isten minden imádságra válaszol. Nem azonnal és nem automatikusan. Mert jobban tudja, hogy mikor van az ideje, mint mi. Az ember gyakran megpróbálja befolyásolni Isten cselekvését. Ígéretekkel, anyagiakkal, viselkedéssel, fenyegetődéssel, perlekedéssel. Ahogy Jeremiás próféta írja: *Igaz vagy, Uram, ha perlek is veled.* (Jeremiás 12,1) Az imádságos lélek Istennek azokban a válaszaiban gyönyörködik, melyek emberileg megoldhatatlannak tűnnek, de felismerjük és elfogadjuk Isten megoldását.

A régi mondás szerint, aki nem tud imádkozni, az menjen tengerre. Manapság inkább azt mondjuk, hogy zuhanó repülőn nincs hitetlen ember. Az imádság azonban nem a jajból és bajból fakadó úgynevezett utolsó szalmaszál, melybe belekapaszkodhatunk. Az imádság egy helyzet, egy állapot, amely összeköt Istennel. Sokan azért távolodtak el Istentől, mert nem azt és nem úgy kapták, ahogy kérték, ahogy kívánták. Az imádkozásban kifejeződik, hogy nem Isten igazodik hozzám, hanem én illeszkedem Hozzá. Manapság az azonnali reagálás idejét éljük. Azonnali reagálás a különböző online felületeken. Tömönatos vagy tőszavas SMS-ekkel közöljük a sürgető kéréseinket, és tömör azonnali válaszokat várunk. Azonban Istennel így nem lehet igazi és mély kapcsolatot ápolni. Nem lehet így megismerni végtelen gazdagságát és megtapasztalni szentségének megrendítő valóságát. Nem lehet időérzékünket elveszítve hosszasan elmerülni szeretetének és kegyelmességének szelíd és békés valóságában.

A diabolikus erők szétszórtnak és rendezetlenné tesznek. Az imádság kivesz ebből a ringlisziből, mely elakarja hitetni, hogyha kimaradsz, akkor lemaradsz. Az imádság egy másfajta dimenzióba emelve lelassít mélyebbé, tudatossá és összeszedetté tesz. Az imádság által kifejeződik, hogy a hívő ember nem a saját ügyességében, a szerencsében vagy éppen a véletlenben bíz, hanem jelenét, jövőjét Isten kezébe teszi le. Ezért van jelentősége annak, hogy a gyülekezet is imádkozó közösség legyen. A rendszeresen, szívből gyakorolt imádság egyben hitvallás is: Isten kezében van az életem, a múltammal, jelenemmel és jövőmmel együtt. De Isten kezében van mások élete, az egész emberiség élete is. Ha szeretnénk valamit, akkor Őhöz érdemes fordulni, és ezt nem szabad elmulasztani, vagy legvégső lehetőségként kezelni, vagy csupán akkor gondolni rá, amikor már minden mást megpróbáltunk, és semmi sem segített. Ez az első lehetőség, a legfontosabb, a legjobb: a hívő ember imádsággal indítja el és fejezi be a napját és imádkozik azok sorsáért is, akik felé semmi más tevékeny szolgálatot nem tud kifejtetni. Az imádság a hívő ember lélegzetvétele, nem pótlása, hanem hitbeli erőforrása a szolgáló cselekvésnek. Adja az Örökkévaló, hogy tudjunk vele és általa lélegezni.

Imádkozzunk! Köszönjük Urunk, hogy szólsz hozzánk! Köszönjük, hogy vezetni akarsz minket és mi tájékozódhatunk a Te drága Igéd által, melyet szívünkre helyezel. Add, hogy Igéd nyomot hagyjon a mi szívünkbe, hogy abból hit, remény és szeretet fakadjon! - Ámen -

(Dr. Pócze István, 2021)